

פרק 1

המטלה המעצבנת של המורה של יובל מובילה אותנו לגינת הבלונים

"אֶסְפֵּסְיָאנוּס!!!!" יובל נכנס הביתה עצבני, כועס, עם דמעות זעם בעיניו. הוא זרק את הילקוט בפינת החדר, נשכב על המיטה עם הבגדים והנעליים, התכסה עד מעל לראש, וכדי לְוַדָּא שאין אי־הֶבְנָה, צֶעְקָתוֹ העמומה מתחת לשמיכה השלימה את המילה שאיתה פָּרַץ הביתה בסוף יום הלימודים: "לא סתם אֶסְפֵּסְיָאנוּס! אֶסְפֵּסְיָאנוּס כְּרִיבוּעֵ!!!!"

הֶבְהָרָה: בבית שלנו יש כָּלֵל חשוב: לא מקללים.

לא מקללים. אז מה עושים כשכן מתעצבנים? או מתוספלים? או אפילו סתם מאוכזבים? פשוט: אומרים את המילה שלך. בְּרָגַשׁ. בכעס, באכזבה או בתסכול, זאת אומרת. כל אחד בוחר מילה, שאותה אומרים במקום הקללה שרוצים לפלוט. יובל החליט שהמילה "אַסְפִּסְאָנוֹס" הכי טובה. אימא של יובל חושבת שהמילה "אַנְטִי־כּוֹס" מְבִטָּאת הכי טוב את מה שהיא מרגישה כשהיא רוֹתֶחֶת. חָבֵל. תפסה לי את המילה. כל כך רצייתי אַנְטִי־כּוֹס. בסוף, אחרי מחשבה מְעִמְקָה, בחרתי ב"אַרְכִּימֶדֶס". אתם שומעים כמה המילה מבטאת כעס, זעם ואכזבה? נסו להגיד את זה בְּמִלּוּא הֶרְגֵשׁ וּתְרָאוּ כמה שהקללה האדירה הזאת עובדת: "אַרְכִּימֶדֶס!" כשאומרים אותה שלוש פעמים, בכל פעם עם סימן קריאה נוסף, אז בכלל: אַרְכִּימֶדֶס! אַרְכִּימֶדֶס!!! אַרְכִּימֶדֶס!!! רואים? אמרתי לכם! "אַסְפִּסְאָנוֹס!!!" נשמעה, עמומה מתחת לשמיכה, פעם נוספת קללתו של יובל. "אני לא יכול לנסוע איתכם! הלכה לי חופשת הפסח! יש לי עבודה לעשות! אוף!!! מעצבנת המורה הזאת!!!" ואז, כדי לְוֹדָא שְׁתִּסְכּוּלוּ מספיק ברור לנו, חזר וגנח, "אַסְפִּסְאָנוֹס!!!"

"שְׁנֵשְׁתָּה?" סימנתי לאימא של יובל על הקומקום, הפעלתי אותו והוצאתי שתי כוסות. אתם אולי לא מכירים את יובל, אבל אם יש זמן נכון לשתות כוס קפה – זה הזמן. מי שְׁמַנְסָה לדבר עם יובל כשהוא כל כך עצבני, מזמין לעצמו צרות.

ישבנו ככה, בשקט, אימא של יובל ואני, שתינו את הקפה שלנו וחיכינו. עברו עֶשֶׂר דקות, וְרָאשׁוּ של יובל צץ בַּפֶּתַח המטבח.

"מה יש לאכול?" הוא שאל.

"שְׁנִיצְלִים וְצ'יפְס", ענתה אימא.

"שְׁנִיצְלִים וְצ'יפְס", אישרתי את תשובתה של אימא של יובל.

"טוב", אישר יובל. נשמנו לְרוּחָה.

שְׁתַּקְנּוּ. לא היה קל, אבל שתקנו. גם אנחנו, בדיוק כְּמוֹכֶם, היינו מאוד סקרנים לדעת על מה יצא הפעם הַאֶסְפֵּסְיָאנוס, ומה זאת אוֹמֶרֶת, "אני לא יכול לנסוע איתכם?" בכל זאת – בְּרוּר שלא ניסע לְאִיטַלְיָה בחופשת פסח המתקרבת בלי יובל. חוץ מזה, הָרִי אֵין סִכּוּי שהוא הולך לוותר על הנסיעה. בטח לא אחרי שהוא כבר מכיר בעל פה מְקִירוּתָיו את כל המתקנים בפארק השעשועים

גאָרדלנֶד באַיטליה, שבו מְתוֹכְנָנִים, הוֹדוֹת לוֹ עֲצֵמוֹ,
שלושה ימים תְּמִימִים. אָבֵל, אִם נשאל מה הסיפור כל
כך מוקדם, נקבל נְהִמָּה כְּתוּבָה. ונהמות הן התחום של
נְמִרִים וְאַרְיֹת. פחות שלנו, בני האדם.

"מה מיוחד ברחוב שלנו?" שאל יובל. הצלחת שלו
הייתה ריקה. הַצְצָתִי בִשְׁעוֹן. חבל שאנחנו לא מְתַעֲדִים
את הזמנים. היינו יכולים לְהִירָשֵׁם בִּסְפָר הַשִּׁיאִים של
גינס. יש בעולם מישהו שִׁמְחָסֵל שני שניצלים גדולים
וְצִיִּפּס מִשְׁלוּשָׁה תְּפוּחֵי אֲדָמָה עֲצוּמִים בְּפָחוֹת מִשְׁתֵּי
דקות? לא נראָה לי.

"השם שלו," עניתי. ידעתי שהשאלה שלו קשורה לזעם
הקודם, אבל לא הייתי בטוח שְׁסַעֲרַת הַרְגָּשׁוֹת הַסְתִּימָה.
עֲדִיִּין לא הגיע הזמן לשאול מה מטריד אותו כל כך.

"מה מיוחד בְּרָחוֹב יוֹסֵף?" שאל יובל.
"מְכִיר רָחוֹב בְּגִין?" יובל אישר בְּמִנּוֹד ראש. בית הספר
שלו נמצא ברחוב בגין. "וְשִׁדְרוֹת רְבִיִּין?" עוד ניד ראש
להסכמה של יובל. חוג הַקְּרֵאָטָה שלו ברחוב הזה.
"וְרָחוֹב טְשִׁרְנִיחֹבְסֵקִי? ורחוב..."

"טוב, טוב, מְכִיר, מְכִיר." יובל קָטַע אותי לפני שאעבור על
שְׁמוֹת כל הרחובות בעִירָנו. "אז מה מיוחד ברחוב שלנו?"

"שאינן לו שם משפחה!" אמרתי בְּנִימַת נִיֶּצְחֹן.
"???" פניו של יובל שָׁאַלוּ. "לְרַחֵב?" הוא ביקש לוודא
שהבין, "לְרַחֵב אֵין שֵׁם מִשְׁפָּחָה?"
"הִסְתַּכַּלְתָּ פֶּעַם עַל שְׁלֹט שֵׁם הֶרְחֹב שִׁלְנוּ?" שאלתי
את יובל.

"מִילִיוֹן פְּעָמִים", ענה יובל. "מה מיוחד בו?"
"שהשם טְרוֹמְפֶּלְדֹר כְּתוּב בְּקֶטֶן!" אמרתי. "כתוב רחוב
יוֹסֵף בַּגְדוּל, וּבְהַמְשָׁךְ, בְּקֶטֶן, בְּסוּגְרִיִּים, לְמִטָּה כְּזֹה, כְּתוּב
טְרוֹמְפֶּלְדֹר. כֹּל הֶרְחֹבוֹת הָאֲחֵרִים בְּעִיר הֵם עִם שֵׁם
הַמִּשְׁפָּחָה, וְשִׁלְנוּ רַק עִם שֵׁם פְּרֻטִי!"

"נחמד", יובל עיקם את אָפוֹ. "לא מספיק."
"לא מספיק למה?" שאלה אימא של יובל.
"לא מספיק מיוחד", ענה יובל תשובה קְצָרְצָרָה.
כשהוא כועס, יש לו שיטות איך לא לשתף פעולה.
"טוב", אמרתי והשתתקתי. גם לי יש שיטות.

"אני צריך דברים מיוחדים", יובל אמר אחרי שחִיכָה
לְשׂוֹא שִׁנְגִיד מִשְׁהוּ בְּמִשְׁךְ שְׁתֵּי דְקוֹת תְּמִימוֹת. הַמִּשְׁכְּנוֹ,
אימא של יובל ואני, לעשות עצמנו שקועים בְּלִגְיַמַת
הַקֶּפֶה. בְּסוּף לֹא הֵייתָה לוֹ בְּרִירָה, הוּא הֵבִין שֶׁהַפְּסִיד
בְּהַתְמוּדוֹת הַדוֹמָמָת, והשלים: "משהו מיוחד ברחוב

שלנו. זאת העבודה שאנחנו צריכים להגיש אַחֲרֵי הַחֹפֶשׁ.
"זה הכול? מְזָה אתה עושה כל כך הרבה רעש?"
שאלנו בְּמִקְהֵלָה את יובל.

סְתָאֵאֵאֵאֵאֵאֵאֵאֵ! בְּרָצִינֹת, אתם חושבים שהיינו מעיזים
לענות ככה ליובל? לא מתעסקים עם ילד אֶסְפֶּסְפֶּאֵנוס!!!
"מסובך", נדתי בְּרֵאשֵׁי בְּרָצִינֹת תְּהוּמִית, וכיוצא,
לְהַעֲצִמַת הַתְּגוּבָה, את שְׁתֵּי גְבוּתַי. "מְאֵתְגֵר", חִיּוּתָהּ
אימא של יובל את דעתה בְּכוֹכֵד רֵאשׁ. "נשמע באמת לא
פשוט בכלל".

"אתם רואים למה זה כל כך מרגיז?" יובל שמח על
תְּגוּבוּתֵינוּ.

"לא פשוט בכלל", עוֹדְדָתִי אותו, מְהֵדְהֵד את דברי
אימו. "בכל אופן", הַתְּנַעֲרָתִי, "בוא נחשוב יחד איך עושים
את העבודה הזאת".

"בלי אפילו לחשוב לְוֹתֵר על הנסיעה בחופש,
השלימה אימא של יובל.

"אבל איך?" יובל נִרְאָה מִיּוֹאֵשׁ יותר מאשר עצבני.
"היא אמרה לפחות שְׁנֵי עֲמוּדִים".

"שני עמודים!" חזרתי על דְּבָרֵי יובל, מְכוּוֹן את שְׁפֵתַי
לְכִדֵּי קו דְּקִיק, לְאוֹת הַעֲרֵכָה לְגוֹדֵל הָאֵתְגֵר. "שְׁלֵמִים!"

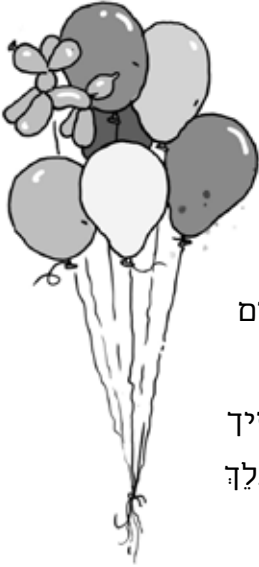
הוספתי והרחבתי, "וואו!!!"

"זה רעיון דווקא מעניין לעבודה," אמרה אימא של יובל, "לחפש משהו מיוחד מתחת לאף. לפעמים הדברים הכי מיוחדים נמצאים ממש לידנו. יופי של רעיון. זאת אומרת," מיהרה להוסיף למראה פניו של יובל, "רעיון מעניין, אבל," היא הרצינה, "מאוד מאוד מסובך. תגיד," היא המשיכה, "איך הקברים שלך קיבלו את העבודה?" "לצחי," יובל התחיל עם הקבר הכי טוב שלו, "יש בקצה הרחוב תחנת כיבוי אש, אז הוא אמר שהוא ילך אליהם וידבר איתם ותצא לו עבודה בלי בעיה. ולדניאל," הוא המשיך לספר על חבר נוסף בחבורה שלו, "יש ברחוב את המעון הזה, לאנשים שאין להם בית... הומלסים, אז גם לו אין בעיה. רק לי..."

"יש רחוב משעמם," השלמתי. "אבל באמת, לא נורא," הוספתי בטון אופטימי, "נעזור לך. נצליח למלא שני עמודים, לא?" עודדתי את יובל, והוספתי משפט שיתברר כמאוד לא מדויק: "עוד לפני שנשוס לאיטליה."
"אבל איך?" ליובל לא היה שום רעיון.

"בוא נצא יחד, שלושתנו," אמרתי, "נשב בגינת המשחקים ונסתכל סביב." ולמראה פניו המפקפקים של

יובל הוספתי, "נִחַפֵּשׁ יַחַד. נַעֲזֹר לָךְ. בַּחוּץ, כַּשְׁנֹסְתֹכַל עַל
הַרְחוֹב, בְּטֶחַח מִשְׁהוּ יִקְפוּץ לָנוּ לַעֲיִנַיִם."
"אִיזוֹ מְהֻגֵּינּוֹת?" שָׁאַל יוֹבֵל בְּדֹאָגָה. בַּרְחוֹב שֶׁלָנוּ יֵשׁ
גֵּינָה לִילְדִים קִטְנִים בַּקֶּצֶה אַחַד, וְגֵינָה לַגְּדוֹלִים, עִם
רִשְׁתוֹת טִיפּוֹס וּמְגַלְשׁוֹת מִמֶּשׁ גְּבוּהוֹת, בַּקֶּצֶה הַשְּׁנִי.
"גֵּינַת הַבְּלוֹנִים," אִמְרָתִי. לֹא יוֹדַע לִמָּה בַּהּ בַּחֲרָתִי.
אוּלַי מְשׁוּם שֶׁהִיא הַקְּרוּבָה יוֹתֵר לְדִירָתָנוּ. בְּכָל מְקָרָה,
מִזֵּל גְּדוֹל שְׂכָה בְּחֲרָתִי.
"רַעִיוֹן לֹא מִשְׁהוּ, גֵּינַת הַבְּלוֹנִים," אָמַר יוֹבֵל.
"לִמָּה, מָה רַע בְּגֵינָה הַזֹּאת?" שָׁאַלָה אֵימָא שֶׁל יוֹבֵל,
אַף שֶׁשְּׁנֵינוּ יִדְעֵנוּ מִרֹאשׁ מָה הַתְּשׁוּבָה.
"הִיא רְחוֹקָה," הִתְחַמַּק יוֹבֵל. "בּוֹאוּ נִלְךְ לְזֹאת עִם
הַחֲבָלִים."
"נִרְאָה לָנוּ יוֹתֵר הַבְּלוֹנִים," הִתְעַקְשָׁנוּ.
"אַבֵּל זֹאת הָעֵבוּדָה שֶׁלִּי," נִיסָה יוֹבֵל, מְקוּוֹה שְׁנִסְפִים.
"אִז לָךְ לְגֵינָה עִם הַחֲבָלִים לְכַד," אִמְרָתִי. "אֲנִי בְּעֵד
הַבְּלוֹנִים."
"אַבֵּל מָה אִם הֵם יֵהִיוּ שָׁמָּה?" שָׁאַל יוֹבֵל.
"מִי?" שָׁאַלָנוּ יַחַד, כְּאִילוּ אֲנַחְנוּ לֹא מְבִינִים עַל מָה הוּא
מְדַבֵּר.

"הָאֵלֶּה, עֵנָה יוּבֵל. "עִם הַבְּלוֹנִים.
"מִי?" עֲשִׂיתִי עֲצָמִי כֵּאִילוּ בַּפֶּעַם
הִרְאִשׁוֹנָה אֲנִי שׁוֹמֵעַ עַל שְׁנִיָּהֶם.
"אֵהָה!!! שְׁנֵי הַזְּקָנִים עִם הַבְּלוֹנִים?"
"אֵהָה, "אִישֵׁר יוּבֵל.
"מָה הַבְּעִיָּה עִם שְׁנֵי הַזְּקָנִים הַנְּחַמְדִּים
הָאֵלֶּה?" שְׁאֵלָה אִימָא שֶׁל יוּבֵל.
"נֹ, טוֹב." יוּבֵל, שֶׁהֵבִיִן שְׁאֲנַחְנוּ נִמְשִׁיךְ
לְעִשׂוֹת עֲצָמֵנוּ לֹא מִבִּינֵים, נִשְׁבֵּר. "נִלְךְ
לְגִינַת הַבְּלוֹנִים."
יֵצְאָנוּ לְגִינָה, לֹא מְשַׁעְרִים אֵילוּ הַפְּתָעוֹת
מַחְכוֹת לָנוּ שֵׁם.